

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Viktora Kučery a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Jakuba Camrdu v právní věci navrhovatelů: **a) nezl. D. P., a dalších 285 navrhovatelů;** všichni zast. JUDr. Bc. Norbertem Naxerou, advokátem se sídlem Bolzanova 1615/1, Praha, proti odpůrci: **Ministerstvo zdravotnictví,** se sídlem Palackého náměstí 375/4, Praha, v řízení o návrhu na zrušení mimořádného opatření odpůrce ze dne 6. 4. 2021, č. j. MZDR 14592/2021-3/MIN/KAN,

t a k t o :

- I. Návrh navrhovatelů e) a ea) **se odmítá.**
- II. Řízení o návrhu navrhovatelů a) až d), f) až dz), eb) až jx) **se zastavuje.**
- III. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Nejvyšší správní soud obdržel ve shora označené věci dne 16. 4. 2021 návrh navrhovatelů na zrušení opatření obecné povahy – mimořádného opatření odpůrce ze dne 6. 4. 2021, č. j. MZDR 14592/2021-3/MIN/KAN. Tímto opatřením odpůrce umožnil postupem podle § 69 odst. 1 písm. i) a odst. 2 zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů, dítěti, žákovi nebo studentovi, kterému není jiným mimořádným opatřením nebo krizovým opatřením zakázána osobní přítomnost na vzdělávání a který je dítětem nebo žákem mateřské školy, základní školy, základní školy speciální, oboru vzdělání praktická škola jednoletá nebo praktická škola dvouletá, žákem nebo studentem účastnícím se praktického vyučování nebo praktické přípravy na střední škole nebo vyšší odborné škole, žákem školy nebo studentem vyšší odborné školy, který se účastní skupinové konzultace nebo závěrečných zkoušek, maturitních zkoušek nebo absolutorií, osobní přítomnost pouze tehdy, pokud

- a) nemá příznaky onemocnění COVID-19, a
- b) podstoupil ve frekvenci stanovené podle čl. III napadeného opatření vyšetření prostřednictvím neinvazivního preventivního antigenního testu na přítomnost antigenu viru SARS-CoV-2, který si provedl sám nebo které mu byly provedeny jinou osobou a které mu poskytla škola (dále jen „preventivní antigenní test“), a

prokáže se negativním výsledkem tohoto vyšetření, není-li ve čl. II stanoveno jinak.

[2] Všichni shora uvedení navrhovatelé brojili prostřednictvím svého zástupce proti takto stanovené povinnosti podstupovat preventivní antigenní test jako podmínku osobní přítomnosti na vzdělávání.

[3] Nejvyšší správní soud se předně musel zabývat otázkou, zda navrhovatelé byli aktivně procesně legitimováni k podání návrhu na zrušení shora uvedeného opatření obecné povahy, neboť aktivní procesní legitimace představuje podmínku řízení, kterou musí navrhovatelé obecně splňovat, aby byli oprávněni návrh na zrušení opatření obecné povahy soudu podat. Aktivní procesní legitimaci přitom nelze směřovat s otázkou aktivní věcné legitimace, tedy s otázkou důvodnosti návrhu. Ta se již zkoumá v řízení ve věci samé, nikoli při posuzování podmínek řízení (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 9. 2013, č. j. 1 AOs 2/2013 - 116, č. 2943/2014 Sb. NSS).

[4] Podle § 101a odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), platí, že návrh na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části je oprávněn podat ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech opatřením obecné povahy zkrácen. Z hlediska splnění této podmínky řízení je nezbytné, aby navrhovatelé v návrhu uvedli konkrétní tvrzení o tom, že jejich právní sféra byla napadeným opatřením obecné povahy dotčena.

[5] Opatření obecné povahy je správním aktem s konkrétně určeným předmětem a s obecně (tj. neurčitě) vymezeným okruhem adresátů. Z povahy věci však adresátem opatření obecné povahy nemůže být každý. Právě proto s. ř. s. založil požadavek tvrzení o „*zkrácení na právech opatřením obecné povahy*“, srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2010, č. j. 1 Ao 2/2010 - 116, č. 2215/2011 Sb. NSS; srov. také rozsudek zdejšího soudu ze dne 12. 9. 2011, č. j. 8 Ao 5/2011 - 51.

[6] Splnění podmínky aktivní procesní legitimace bude dáno tehdy, budou-li navrhovatelé „*logicky, konsekventně a myslitelně tvrdit možnost dotčení své právní sféry příslušným opatřením obecné povahy*“; viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009 - 120, č. 1910/2009 Sb. NSS. Navrhovatelé tedy musí v první řadě tvrdit, že existují jim náležející subjektivní hmotná práva, která jsou opatřením obecné povahy zasažena. Přitom skutečnost, zda je dotčení podle povahy věci vůbec myslitelné, závisí na povaze a předmětu, obsahu a způsobu regulace prováděné konkrétním opatřením obecné povahy. Návrh na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části tak může podat zásadně jen taková osoba, která má přímý a nezprostředkovaný vztah k předmětu regulace daného opatření obecné povahy (přiměřeně viz bod 36 výše citovaného usnesení rozšířeného senátu č. j. 1 Ao 1/2009 - 120).

[7] Návrh na zrušení opatření obecné povahy podaly z drtivé většiny nezletilé děti, příp. žáci středních škol a odborných učilišť, na které povinnost podrobit se preventivnímu antigennímu testu (i jen potenciálně) dopadá. Tomu ostatně odpovídala také obecná tvrzení obsažená v návrhu, byť ne jmenovitě přímo ke každému z těchto navrhovatelů. Mezi navrhovateli je však také student vysoké školy [navrhovatel e)] a zaměstnankyně ve školství – referentka administrativy [navrhovatelka ea)]. Ve vztahu k těmto navrhovatelům

pokračování

dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že není dána jejich aktivní procesní legitimace, neboť zde chybí elementární předpoklad – a sice výše uvedený přímý a nezprostředkovaný vztah k předmětu regulace daného opatření. Napadené opatření obecné povahy nestanovuje povinnost podrobit se preventivnímu antigennímu testu studentovi vysoké školy, nedopadá ani na zaměstnance. Logická, konsekventní a myslitelná možnost dotčení právní sféry tak u těchto navrhovatelů vůbec nepřipadá v úvahu.

[8] Je-li z návrhu na zrušení opatření obecné povahy zjevné, že k dotčení veřejných subjektivních práv navrhovatelů dojít nemohlo, přičemž tato nemožnost dotčení je patrná ze samotného návrhu bez dalšího, tj. bez jakýchkoli složitějších úvah a nutnosti podrobnější reakce soudu na předloženou argumentaci, je nutné návrh podle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s. odmítnout (viz bod 33 citovaného usnesení rozšířeného senátu č. j. 1 Ao 1/2009 - 120).

[9] Nejvyšší správní soud proto výrokem I. tohoto usnesení návrh na zrušení opatření obecné povahy ve vztahu k navrhovatelům e) a ea) postupem podle § 46 odst. 1 písm. c) ve spojení s § 120 s. ř. s. odmítl jako návrh podaný osobami k tomu zjevně neoprávněnými. Pro zcela zjevnou skutečnost plynoucí ze samotného návrhu totiž tito navrhovatelé nemohli být ve své právní sféře opatřením obecné povahy dotčeni.

[10] Ve vztahu k ostatním navrhovatelům Nejvyšší správní soud konstatuje, že návrh na zrušení opatření obecné povahy neobsahuje dostatečně konkrétní informace, aby bylo možné s absolutní jistotou říci, zda se napadené opatření na tyto navrhovatele vztahuje. Odpůrce totiž jinými mimořádnými opatřeními, na která navazuje i nyní napadené opatření, reguloval provoz jednotlivých tříd odlišně (v případě některých stanovil rotační výuku v prezenční formě, u některých distanční výuku). Návrh na zrušení opatření obecné povahy však neobsahuje informace o tom, jakou třídu či skupinu mateřské, základní, základní speciální, střední či vyšší odborné školy konkrétní navrhovatel navštěvuje. Nelze tedy s určitostí dospět k jednoznačnému závěru, že konkrétní navrhovatel má skutečně povinnost podrobit se preventivnímu antigennímu testu stanovenou právě napadeným opatřením obecné povahy.

[11] V takovém případě Nejvyšší správní soud nemohl dospět ze samotného návrhu k závěru, že by tito navrhovatelé byli či nebyli aktivně procesně legitimováni. Návrh je z hlediska tvrzení o aktivní procesní legitimaci vadný.

[12] Nejvyšší správní soud však navrhovatele nevyzýval k úpravě podaného návrhu (ostatně zástupce navrhovatelů si povinnosti tvrdit konkrétní dotčení na právech musel být vědom), neboť navrhovatelé nezaplatili za podaný návrh soudní poplatky – viz dále.

[13] S podáním návrhu na zrušení opatření obecné povahy je v souladu s § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudních poplatcích“), spojen vznik poplatkové povinnosti. Podle položky č. 18 (podpoložka 2. b) sazebníku soudních poplatků, který je přílohou uvedeného zákona, je návrh na zrušení opatření obecné povahy zpoplatněn částkou 5000 Kč.

[14] Ve věcech správního soudnictví je poplatníkem poplatku za řízení ten, kdo podal návrh, kterým se zahajuje řízení [§ 2 odst. 2 písm. a) zákona o soudních poplatcích]. Účastníci řízení, kteří učinili společný návrh, tvoří tzv. nerozlučné společenství

účastníků ve smyslu § 91 odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“), neboť tento institut v soudním řízení správním nelze aplikovat. Každý z nich vystupuje v řízení jako samostatný účastník, proto každý z nich zvlášť je povinen zaplatit soudní poplatek (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 8. 2011, č. j. 1 As 74/2011 - 251, č. 2410/2011 Sb. NSS).

[15] Navrhovatelé poplatek, který je splatný s podáním tohoto návrhu, nezaplatili. Nejvyšší správní soud je proto usnesením ze dne 21. 4. 2021, č. j. 5 Ao 3/2021 - 55, vyzval ke splnění poplatkové povinnosti. Výjimečně stanovil k zaplacení soudního poplatku lhůtu pouze pětidenní, a to s ohledem na požadavek zákona č. 94/2021 Sb., o mimořádných opatřeních při epidemii onemocnění COVID-19 a o změně některých souvisejících zákonů (dále jen „pandemický zákon“), aby o návrzích na zrušení opatření obecné povahy ve stavu pandemické pohotovosti rozhodl soud přednostně (§ 13 odst. 3 pandemického zákona). Nejvyšší správní soud současně navrhovatele v usnesení č. j. 5 Ao 3/2021 - 55 poučil, že bude-li soudní poplatek zaplacen pouze některými z navrhovatelů, je nutné konkrétně určit, který z navrhovatelů je jeho poplatníkem (za koho je poplatek placen). V opačném případě bude soud vycházet z toho, že je jím z poměrné části každý z navrhovatelů s tím, že nebude-li doplacen zbytek poplatku ve stanovené lhůtě, soud řízení zastaví.

[16] Uvedené usnesení bylo zástupci navrhovatelů doručeno do datové schránky dne 21. 4. 2021. Lhůta pro zaplacení soudních poplatků tak uplynula v pondělí dne 26. 4. 2021.

[17] Téhož dne, co bylo zástupci stěžovatelů uvedené usnesení (výzva k zaplacení soudních poplatků) doručeno, byla na účet soudu připsána pod variabilním symbolem 1052600321 částka 5000 Kč.

[18] Následující den (tj. 22. 4. 2021) bylo Nejvyššímu správnímu soudu doručeno podání, které zcela evidentně reagovalo na zaslané usnesení – výzvu k zaplacení soudních poplatků. Navrhovatelé, resp. jejich zástupce toto podání označil jako *„žádost o osvobození od soudních poplatků“* a v podání polemizoval s povinností každého z navrhovatelů zvlášť platit soudní poplatky. Konkrétně namítal, že soudní poplatek nebyl vyměřen správně. Uvedl, že *„z procesního hlediska je jedno, zda tento návrh podá jediný navrhovatel, nebo desítky či stovky navrhovatelů, soud o něm musí rozhodnout v každém případě, pokud navrhovatelé, nebo třeba jen jeden navrhovatel splňují podmínky stanovené zákonem.“* Dále uvedl, že *„není pravda, že každý z navrhovatelů vystupuje v řízení jako samostatný účastník, protože jejich práva nejsou individuální ale kolektivní a od sebe neoddělitelná.“* [...] *„Účastníci řízení nevystupují a nemají v úmyslu vystupovat v řízení samostatně ale vždy prostřednictvím stejného právního zástupce [...]“* [...] *„Nikde se v sazebníku, ani v zákoně o soudních poplatcích se nepíše, že by každý z účastníků řízení měl platit soudní poplatek samostatně, naopak v § 2 zákona o soudních poplatcích, v odstavci 8 je uvedeno, že vznikne ve více poplatníkům povinnost zaplatit poplatek, platí jej společně a nerozdílně, nikoliv tedy že platí každý zvlášť za sebe.“* [...] V závěru podání pak zástupce uvedl: *„Navrhovatelé proto žádají, aby soudní poplatek za toto řízení byl stanoven společně a nerozdílně ve výši 5 000 Kč, která již byla navrhovateli zaplacená na účet soudu.“*

[19] Nejvyšší správní soud hodnotil doručené podání podle jeho skutečného obsahu (k této povinnosti srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2009, č. j. 1 As 4/2009 - 53). V případě každého podání, které je soudu doručeno, je totiž

pokračování

nezbytné hodnotit obsah takového podání, nikoli to, jak je nazváno. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že podání navrhovatelů (resp. jejich zástupce) je pouhou polemikou se zákonem nastavenou poplatkovou povinností účastníků v soudním řízení správním.

[20] Zástupcem navrhovatelů rozporovaná poplatková povinnost vychází přímo z § 33 odst. 8 s. ř. s., který stanoví, že *podá-li více osob společný návrh, jedná v řízení každý sám za sebe a s účinky jen pro svou osobu*. Tato právní úprava, ze které povinnost uhradit soudní poplatek každým z navrhovatelů pramení, je potvrzována konstantní a dlouhodobou judikaturou Nejvyššího správního soudu. Viz např. rozsudek ze dne 10. 8. 2011, č. j. 1 As 74/2011 - 251, č. 2410/2011 Sb. NSS, ve kterém se Nejvyšší správní soud podrobně zabýval právě otázkou placení soudního poplatku v řízení, ve kterém podalo kasační stížnost více osob. Viz také např. rozsudek ze dne 14. 2. 2008, č. j. 1 As 37/2005 - 154; ze dne 5. 5. 2010, č. j. 2 As 23/2010 - 81; ze dne 25. 5. 2011, č. j. 6 As 8/2011 - 145; následované rozsudky ze dne 14. 5. 2014, č. j. 7 As 56/2014 - 30; či ze dne 31. 10. 2017, č. j. 8 As 88/2017 - 21 a ze dne 11. 7. 2018, č. j. 2 As 118/2018 - 29.

[21] V rozsudku ze dne 9. 12. 2010, č. j. 9 As 43/2010 - 50, poukázal zdejší soud také na skutečnost, že i spoluvlastníci nemovitosti jsou samostatnými účastníky správního řízení. Účastenství jim totiž nezakládá skutečnost, že se jejich práva upínají k totožné věci, ale to, že v řízení může být dotčeno právo každého ze spoluvlastníků. Úkon jednoho spoluvlastníka nelze automaticky přičítat ve prospěch druhého spoluvlastníka. Procesní samostatnost ve správním řízení se pak odráží i do procesní samostatnosti účastenství v soudním řízení správním (srov. také výše citovaný rozsudek č. j. 1 As 74/2011 - 251, bod 44).

[22] Uvedenou praxi potvrdil také Ústavní soud – srov. usnesení ze dne 24. 4. 2014, sp. zn. IV. ÚS 3891/12, kterým Ústavní soud odmítl ústavní stížnost, směřující do struktury uložené poplatkové povinnosti vyplývající z hmotněprávní podstaty samostatné poplatkové povinnosti stěžovatelů (navrhovatelů) v soudním řízení správním, jako návrh zjevně neopodstatněný. V usnesení ze dne 18. 4. 2017, sp. zn. II. ÚS 820/17, pak Ústavní soud výslovně uvedl: *„Povaha veřejného subjektivního práva, jemuž správní soudnictví poskytuje ochranu, znemožňuje stěžovatelem namítanou poplatkovou solidaritu, neboť veřejná subjektivní práva náleží výlučně konkrétní osobě; i když mohou mít veřejná subjektivní práva dvou různých osob totožný obsah, neznamená to automaticky, že jsou tato práva sdílena solidárně (společně a nerozdílně), jako tomu je u pasivní či aktivní solidarity v soukromém právu.“*

[23] Nejvyšší správní soud proto pro zástupce navrhovatelů s ohledem na citovanou judikaturu znovu opakuje, že nerozlučné společenství upravené v § 91 odst. 2 o. s. ř. nelze v soudním řízení správním aplikovat.

[24] Ani v nyní projednávané věci nelze dospět k závěru, že by navrhovatelé měli býti nerozlučným společenstvím. Nelze totiž konstatovat, jak se mylně (a nadto bez relevantní právní argumentace) domnívá jejich zástupce, že by v této věci existovalo jakékoli kolektivní právo navrhovatelů (slovy obsaženými v podání: *„kolektivní a od sebe neoddělitelná práva“*). Ustanovení obsažené v § 2 odst. 8 zákona o soudních poplatcích dopadá pouze na případy nerozlučného společenství účastníků (srov. již citovaný rozsudek č. j. 2 As 23/2010 - 81), těmi však navrhovatelé z povahy věci být nemohou, neboť i v této

věci může být dotčeno právo každého z navrhovatelů (u kterého je splněna podmínka aktivní procesní legitimace) samostatně. A skutečnost, že si navrhovatelé zvolili pro řízení o návrhu na zrušení opatření obecné povahy stejného zástupce, z nich rozhodně nerozlučně společenství nečiní.

[25] Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 11. 7. 2018, č. j. 2 As 118/2018 - 29, uvedl, že existují-li pochybnosti o tom, komu z navrhovatelů svědčí zaplacení soudního poplatku (je-li navrhovatelů více), je s ohledem na (pro navrhovatele) fatální důsledky nezaplacení soudního poplatku pro dané řízení třeba, aby se soud nejprve s dotazem obrátil na účastníky řízení. Teprve v případě, že zůstanou pasivní nebo pochybnosti neodstraní a ani z jiných okolností nebude patrné, zda či v jaké míře částečné zaplacení soudního poplatku tomu či onomu z účastníků přičítat, může se uplatnit předpoklad, že každý z účastníků zaplatil poplatek v poměrné výši. O této možnosti pak musí soud účastníky dopředu informovat.

[26] Nejvyšší správní soud konstatuje, že v nyní projednávané věci došlo k výše popsané situaci. Zástupce navrhovatelů, JUDr. Bc. Norbert Naxera, svým podáním doručeným soudu dne 22. 4. 2021 zcela zjevně reagoval na usnesení č. j. 5 Ao 3/2021 - 55, kterým soud navrhovatele vyzval k zaplacení soudního poplatku, přičemž je v tomto usnesení poučil o tom, že bude-li soudní poplatek zaplacen pouze některými z navrhovatelů, je nutné konkrétně určit, který z navrhovatelů je jeho poplatníkem (za koho je poplatek placen), jinak bude soud vycházet z toho, že je jím z poměrné části každý z navrhovatelů. Tímto poučením se však navrhovatelé, resp. jejich zástupce neřídil a konkrétního navrhovatele jakožto poplatníka zaplaceného poplatku neurčil. Nejvyšší správní soud tak dostal své povinnosti informovat navrhovatele o důsledcích nespecifikování poplatníka již zaplaceného poplatku před tím, než řízení zastaví. Zástupce navrhovatelů tohoto poučení nedbal a namísto toho reagoval na výzvu k zaplacení podáním, které lze stejně jako návrh samotný, označit za tristní, a to ve vztahu k jeho celkové úrovni a zejm. identifikaci samotných navrhovatelů, kteří se na něj s důvěrou obrátili s žádostí o zastupování v daném řízení, kterým se snažili nalézt ochranu svých veřejných subjektivních práv. V této souvislosti Nejvyšší správní soud konstatuje, že návrh na zrušení napadeného opatření obecné povahy, jakož i podání zástupce navrhovatelů doručené zdejšímu soudu dne 22. 4. 2021, obsahuje chybně psaná jména navrhovatelů (tato jména mnohdy neodpovídají přiloženým plným mocem), návrh obsahuje nesprávná data narození jednotlivých navrhovatelů (přestože jde s ohledem na povahu věci o podstatné údaje), navrhovatelé jsou v návrhu uvedeni duplicitně, apod. Pomyslnou korunu celého návrhu pak představuje v závěru formulovaný petit, kterým navrhovatelé prostřednictvím svého zástupce požadovali „*mymořádná opatření*“ zrušit. Přestože zástupce navrhovatelů zdůrazňoval společenský význam tohoto řízení, doručil zdejšímu soudu jakožto soudu nejvyšší instance (byť rozhodujícímu v prvním stupni) podání, které lze sotva označit za profesionální.

[27] Nejvyšší správní soud uzavírá, že jelikož soudní poplatky nebyly ve stanovené propadné lhůtě zaplacený, musel soud řízení ve vztahu k navrhovatelům a) až d), f) až dz), eb) až jx) zastavit (výrok II. tohoto usnesení). Přestože totiž byla na účet zdejšího soudu připsána platba ve výši 5 000 Kč, poplatníkem této platby je z poměrné části každý z uvedených navrhovatelů, což s sebou nese důsledek, že žádný z navrhovatelů nezaplatil zákonem stanovený poplatek v plné výši.

pokračování

[28] Výrok o nákladech řízení vychází z § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž nemá žádný z účastníků řízení právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo návrh odmítnut.

[29] S ohledem na skutečnost, že částka 5000 Kč musela být poměrně rozpočítána mezi všechny navrhovatele a fakt, že výše zaplaceného soudního poplatku činí u každého z navrhovatelů několik korun – konkrétně 18 Kč (po zokrouhlení na celé koruny nahoru), tak zdejší soud nepostupoval podle § 10 odst. 3 věty první zákona o soudních poplatcích, podle níž: „*soud vrátí z účtu soudu i zaplacený poplatek za řízení, který je splatný podáním návrhu na zahájení řízení, odvolání, dovolání nebo kasační stížnosti, snížený o 20 %, nejméně však o 1000 Kč, bylo-li řízení zastaveno před prvním jednáním*“. A ve vztahu k navrhovatelům e) a ea), jejichž návrh byl odmítnut, soud poplatek v uvedené poměrné výši nevracel v souladu s § 10 odst. 1 větou poslední zákona o soudních poplatcích, podle něhož se poplatek ani přeplatek na poplatek nevrací, nepřevyšuje-li částku 50 Kč.

[30] Závěrem, Nejvyšší správní soud pro úplnost dodává, že vede řízení o zrušení mimořádného opatření odpůrce ze dne 6. 4. 2021, č. j. MZDR 14592/2021-3/MIN/KAN, na základě dalších návrhů, přičemž první z nich rozsudkem ze dne 6. 5. 2021, č. j. 5 Ao 1/2021 - 65, zamítl.

Poučení:

Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 7. května 2021

JUDr. Viktor Kučera
předseda senátu